

Svajonų
ROMANAI

Aistra

LESLIE KELLY

Ak, kokia aistringa naktis!

2016 rugšėjis–spalis

Knygute.lt

Leslie Kelly
(Leslė Keli)

AK, KOKIA AISTRINGA NAKTIS!

Romanas

Versta iš Leslie Kelly, Oh, Naughty Night! 2014
© Leslie Kelly, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Vilma Burneikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0114-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Nėra nieko blogiau, kaip aistringai užsigeisti vyruko, kuris vėliau pasirodo esąs tikras moliūgas.

Liucilė Vandenberg, draugų vadinama Lulu – šis vardas buvo nei šioks, nei toks, bet vis vien geresnis už Liucilę – negalėjo nuslėpti nusivylimo, kai įsikibo draugėms į parankes – Vivei ir Amelijai. Garbės žodis, vyrukas, atrodantis taip pat gerai, kaip tasai, kuris sauskimšame bare brazdino gitara, turėtų pasižymėti protiniais gebėjimais ir žavesiu, kurie būtų puikiai tikę prie nuostabaus jo kūno. Bet šitas? Oi oi. Lulu smagiau pasikalbėdavo su savo augalais.

- Gaila, bet jis pasirodė esąs nieko vertas, – pareiškė Amelija. Jos dailiame, švelnių bruožų veide galėjai išvysti užuojautą ir palaikymą.

Vivė taip neguodė.

- Jeigu moliūgas panašus į porno žvaigždę, galėtum prigriebti jį už šaknų, Lulu. Noriu pasakyti, kad tau nereikėtų tikėtis, jog jis taps gyvenimo partneriu.

Lulu neatrodė įtikinta, tikriausiai dėl to, kad ir vėl nusivylė. Pastarąjį mėnesį, kai atsikraus-

tė į Vašingtoną Kolumbijoje, dairėsi įdomaus vaikino, kuris padėtų nutraukti jos užsitęsusi sausąjį romantikos laikotarpį. Šis, regis, truko visą amžinybę, nes Lulu buvo susitelkusi ties sėkminga mokslų pabaiga, paskui – praktika Ruandoje ir naujuoju darbu savanoriškoje, pelno nesiekiančioje organizacijoje. Ilgus metus ji neleido sau tokio malonumo kaip pasimatyti. Žinoma, taip nutiko todėl, kad paskutiniai jos santykiai buvo susiję su egocentrišku karjeristu, kuris per visus kartu praleistus metus nė nesužinojo jos antro vardo, mėgstamiausios Lulu spalvos ir kitų svarbių smulkmenų.

O dabar jai reikėjo sekso. Trūks plyš. Reikėjo su kuo nors pasimylėti, reikėjo, kad tas žmogus priverstų užmiršti, jog ji taip ilgai nesimylėjo... ar bent jau leistų patikėti, kad tikrai buvo verta laukti. Lulu galėtų jam atsiduoti, net jei jis nežinotų jos antro vardo ar mėgstamiausių spalvų, kad tik gautų bent vieną naktį.

– Norėjau susipažinti su mielu, seksualiu, protingu vyruku ir patirti nuotykių Vašingtone, – garsiai mintijo Lulu.

O kai keliomis dienomis anksčiau apsilankė tame pačiame Diuponto aikštės bare ir sutiko nepaprastai karštą gitaristą, pamanė, kad tik-

riausiai rado tobulą vyrą, su kuriuo galėtų įgyvendinti savo svajonę.

Bet kai jiedu šįvakar šnektelėjo, jis pasirodė esąs toks įdomus, kaip vizitas pas dantų gydytoją. Ne toks, kaip skylės plombavimas ar kanalų tvarkymas, o toks, kaip nuobodį profilaktinė apžiūra. Net žiovulys suėmė. Tušti tauškaliai galutinai sugriovė jos svajas.

- Kam rūpi jo intelekto koeficientas? - tarstelėjo Vivė. - Svarbiausia, kaip jis atrodo ir jo dydis.

- Gal tik *tau*, - nepritardama pataisė Amelija.

Tiesą pasakius, abidvi buvusios koledžo laikų kambario draugės negalėjo būti labiau skirtingos, Lulu net stebėjosi, kaip jos iki šiol sutarė. Jos *buvo* panašios į Oskarą su Feliksu, tik abi moteriškės. Viena į seksą žiūrėjo konservatyviai, kita buvo panaši į šliundra. Tikra keistulių porėlė.

- Norėčiau būti žiauriai paviršutiniška, kaip tu, Vive, - prisipažino Lulu. - Bet man būtina apie viską kalbėtis.

Vivė šyptelėjo, buvo neįmanoma jos įžeisti. Ji buvo nepadorumo karalienė.

- Puiku, pamiršk jį. Bet nenuleisk rankų. Dar nevēlu.

Galbūt. Bet jai nereikia tik dabitos, ji norėtų nuoširdaus ir atviro vyruko, kuris nežaistų žaidimų su savo ketinimais. Tokio, kuris žinotų, ko nori, ir to siektų... būtų apsisprendęs ir galėtų kalbėti ne vien apie savo mėgstamą grupę.

Kodėl, po galais, taip sunku rasti ką nors panašaus?

Amelija kalbėjo pakeltu balsu, kad išsiskirtų iš minios, kuri darėsi vis garsesnė – triukšmas didėjo su kiekvienu kostiumuotoju, besigrūdantiu prie modernaus baro.

– Šįvakar čia bus daugybė vaikinų. Rasi geresnį.

– Abejoju.

– Dar išgerk. Po trijų kokteilių jie visi atrodo geriau, – patarė Vivė rodydama į Lulu stiklinę.

Lulu jau ir taip jautė dviejų poveikį. Deja, išgėrusi ji darėsi dar išrankesnė.

– Aš nesu vienos nakties nuotykių su nepažįstamaisiais mėgėja.

Vivė kilstelėjo antakį ir parodė į gitaristą.

– Jis buvo pažįstamas, – neatlyžo Lulu. – Na, aš jį kaip ir pažinojau.

– Iki šio vakaro persimetėte keliais žodeliais, – Vivė patenkinta šyptelėjo.

- Bet aš žinojau, kuo jis vardu.

- Tik pavarde.

- Na, ir kas?

Vivė gūžtelėjo pečiais.

- Šėferis vis dar slepia savo vardą. Lažinuosi, kad jis kažkoks kvailas, toks kaip Fredas ar Houmeris, ar Ralfas.

Amelija, saldžiai šypsodamasi, pasakė:

- Gal jis stengiasi kai ką nuslėpti dėl to, kad yra dėmesio centre.

Tikriausiai. Bet Lulu įtarė, kad prislėgtumas ir vardo paslaptis turėjo padidinti susidomėjimą šiaip jau visiškai neįdomiu vaikinu. Ir ji susidomėjo, bent jau tol, kol išgirdo, kaip jis paklausė *ar turite pageidavimų?*

Atsidūsėjusi ji pateliūskavo savo *Velnio lašus*, ypatingą šio vakaro Helovino kokteilį, ir sriūbtelėjo jo. Ji buvo atsargi, stengėsi raudonu gėrimu neapsitaškyti pusės veido - nuo kaktos iki nosies galiuko - dengiančios kaukės. Dėl šito kostiumo Lulu turėjo vargo, norėjo atrodyti ne tik seksualiai, bet ir kiek įmanoma šelmiškai tam, kad sužadintų nepadorias gitaristo svajas. Ji buvo ragana, bet žalia jos kaukė visai neatrodė gąsdinanti, be ilgos nosies ir karpų. Lulu pasirinko Užgavėnėms tinkamą

veido kaukę su žvyno pavidalo blizgučiais ir katės akių forma. Po smaila kepure draikėsi pasišiaušusios natūralios garbanos. Ji buvo pasipurškusi raudonu blizgančiu plaukų laku, todėl atrodė visai neatpažįstama.

Ją pamatė Šéferis. Jo akyse Lulu pastebėjo susižavėjimą ir aistrą. Gal jo smegenys kaip kopūstas, bet kraujas, matyt, tekėjo jo šaknimis. Oi, venomis.

To tikriausiai užtektų daugumai sekso ištroškusių dvidešimt šešerių metų amžiaus moterų. Gal užtektų ir vidurinę baigusiai Lulu. Bet ji pasikeitė grįžusi po praktikos Ruandoje. Darbas šalyje, kur žmonės beveik nieko neturi, ir pelno nesiekiančioje grupėje, kuri rėmė panašius, pasmerktus, tačiau vilties nepraradusius žmones, labai paveikia žmogų.

Lulu vylėsi, kad ji išties suaugo. Bet tai nereikė, jog dabar netroško kur nors nueiti ir atsipalaiduoti, kad pabėgtų nuo liūdesio ir nepriteklius, su kuo susidurdavo darbe. Bet tik ne su moliūgu.

- Vau, striptizas rodomas vienuoliktą valandą, - pranešė Vivė išpūtusi tamsias akis.

- Oho, maniau, kad ši vieta aukštesnio lygio. Gal prieš tai nueikime kur nors kitur, - pasiūlė

Amelija, truputį sutrikusi.

- Kalbu ne apie laiką, panele, suprantanti pažodžiui, - pasitaisė Vivė. - Turiu omenyje ties *mano* vienuolikta valanda.

Lulu ir Amelija atsigręžė ir įdėmiai nužvelgė minią ieškodamos to, kas patraukė Vivės dėmesį. Iš pradžių Lulu tik akimis bėgiojo po velnių, vampyrų, seksualių slaugytojų ir statybinių jūrą. Paskui pastebėjo žmogų, vienišą stoviniuojantį prie šokių aikštelės, nususukusį nuo jos. Ir ji tiesiog nebegalėjo į jį nežiūrėti.

Vyrukas šio renginio proga buvo apsitaisęs baltai - apsivilkęs amžių senumo vaiduoklio kostiumą, kuris buvo nebemadingas jau tada, kai Lulu mokėsi pradinėje mokykloje. Bet net vienos marškos, regis, buvo per daug. Jis buvo su šventiniu kostiumu, bet atlikęs pareigą, pradėjo kelti maršką viršun. Vyrukas atidengė ilgas savo kojas, kurias slėpė laisvai krintantys džinsai, gaubiantys tvirtas, raumeningas šlaunis. Ką jau kalbėti apie dailų užpakaliuką, gardžiai atrodantį po išblukusiais džinsais.

Kai jis išskėtė iškeltas rankas, sugriebė savo marškinių apačią, kuri dabar pakilo kartu su marška: gal toks ir buvo sumanymas, bet tikriausiai taip nutiko atsitiktinai. Kad ir kaip ten būtų, Vivė, Amelija ir Lulu pastebėjo, kad ap-

linkui visos godžiai rijo jo nuoga, lygią, elastingą odą, auksinę ir blizgančią nuo prakaito tvankiame, sausakimšame bare. Laisvi džinsai kabojo ant lieknų klubų, liemuo buvo laibas, kiekvienas jo colis atrodė tvirtas.

Lulu ištiesė ranką siekdama savo gėrimo, gurkštelėjo, bet neatitraukė akių nuo vaiduoklio. Marška ir marškiniai pakilo aukščiau: o *Dievulėliau, kokia nugara*. Raumenys net raibuliavo, kiekvienas jo kūno lopinėlis atrodė išraiškingas ir seksualus. Šitame kūne tvirtumas ne šiaip buvo paslėptas, bet teikė vilties, ir nors Lulu nebuvo smulkutė, staiga ji pasijuto labai moteriška ir trapi.

Pastebėjusi tatuiruotę ant mentės Lulu tikėjosi pamatyti daugiau. Ji sulaukė kvapą, pasiutusiai troško žvilgtelėti į plačius pečius ir nuogas, lanksčias rankas.

Deja, jis, atrodo, suprato, kad visi į jį spokso. Vyrukas viena ranka truktelėjo baltinius žemyn, o kita mikliai nusivilko maršką. Ji beveik girdėjo sutartinį dvigubų Y chromosomų nusivylimo atodūsj.

- Šviesiaplaukis, - patenkinta tyliai atsiduso Amelija.

- Man patinka šviesiaplaukiai, - sumurkė Vi-

vė.

Lulu niekada tokie nepatiko, bet ją tikrai su-
domino.

- Aš greitai imsiu žavėtis.

Vivė pabandė atremti jos prisipažinimą.

- Jeigu veidelis tiks prie viso komplekto, aš
užnuodysiu jūsų gėrimus, kad pirma prie jo
priečiau.

Lulu laukė, mintimis siuntė signalus vyrukui,
kad tas atsigręžtų ir ji galėtų nuspręsti, ar iš
priekio jis toks pat nuostabus kaip ir iš nuga-
ros. Jis nepastebėjo jos visiškai, tačiau žvilgte-
lėjo į gitaristą, linktelėjo pasisveikindamas
Šėferiui. Lulu trumpam užmetė akį į jo profilį,
bet to užteko, apstulbusi ji aiktelėjo.

Susvyravusi ant kėdės pratarė:

- Negali būti.

- Negali būti kas? - sukluso Amelija.

- Čezas.

Vivė susiraukė.

- Šitaip atrodantis vyrukas yra vardu Džia-
zas?

- Čezas, - patvirtino Lulu, vydama nuostabą
iš galvos ji lėtai nulipo nuo kėdės, o abi drau-
gės sekė ją akimis. - Ne, aš klystu. Negali būti.
Čia ne Čezas Brauningas.

- Hmm, - susimąstė Amelija, - vardas kažkur girdėtas.

- Žurnalistas... kažkokį jo straipsnį išspausdino *Times*, o dabar, mano manymu, jis dirba naujienų agentūroje *Associated Press* ar *Reuters*, - pranešė Lulu vis mėgindama susitaikyti su mintimi, kad Čezas, kurį pažinojo vaikystėje, greičiausiai suaugo ir virto eržilu, į kurį ji spokso susižavėjusi.

- Apie ką mes kalbame? Apie tą vyruką? - pasitikslino Vivė.

- Ne, jis tik panašus. - Lulu dar kartą truktelėjo kokteilio, troško nutildyti savo širdies dūdenimą. - Čezas Brauningas buvo berniukas iš mano gimtojo miesto, iš vakarinio Merilando, tiesą pasakius, jis buvo mano kaimynas. Mūsų tėvai yra geriausi draugai, mes nuolat erziname vienas kitą.

Na, dažniausiai ji erzino jį. Pagalvojusi, kaip kvaila lyginti Čezą Brauningą su karštu vyruku kitapus baro, Lulu nusišypsojo.

- Nemačiau jo nuo tada, kai prieš devynerius metus baigė vidurinę. Bet mūsų šeimos vis dar artimai bendrauja. Mano mama papasakojo jo mamai, kad aš kraustausi čia, ir jis atsiuntė man savo nekilnojamo turto agento duomenis.

Štai kaip susiradau butą.

- Tai Čezas tikrai ne tas seksualus vaiduoklis? - paklausė Vivė toliau spigindama į dailų nepažįstamąjį, apsuptą trijų kostiumuotų moterų.

Lulu susiraukė, pamačiusi, kaip jos palinko prie jo, kaip glaustėsi prie stiprių rankų ir tvirtų kojų.

Ne tavo reikalas, - priminė sau Lulu ir kėdėje atsisuko į draugę, o ne į seksualų gražuoliuką.

- Tikrai ne. Čezas yra tikras nuoboda. Liesas, nerangus.

Jis tikrai neturi tonos raumenų ar užpakaliuko, kuris net vienuolę priverstų kaukti vilko balsu. Mielas, tylus Čezas turi tiek bendro su vaiduokliu, kaip Bredas Pitas su animaciniu herojumi Elmeriu.

- Na, ponas vaiduoklis tikrai ne ištižėlis, - pareiškė Vivė.

Čezas irgi ne ištižėlis. Prisiminimai šmėstelėjo Lulu galvoje ir ji pajuto tą patį kaltės kartėlį, kurį pajusdavo tada, kai prisimindavo pažįstamą vaikinuką. Negailestingai prie jo priekabaudavo: priminė, kaip Čezui teko lipti ant garažo stogo paimti kamuolį. Ji luktelėjo, kol jis užsiropš, ir tada patraukė kopėčias....